

Ideologies de la desmobilització

CARLES CASTELLANOS

Des de fa un cert temps van apareixent en els mitjans de comunicació informacions que són exhibides com a proves de la poca importància de la llengua catalana: s'informa, per exemple, que a Catalunya (Principat) no es llegeixen tants llibres en català com en castellà; o que els cognoms que són més corrents a Catalunya (Principat) no són d'origen català; o de les grans dificultats per a vendre productes en català en el camp de la cançó, per exemple.

Totes aquestes informacions no són pas innocents. I, per la forma en què són elaborades, tampoc no tenen la intenció de promoure una mobilització per a canviar el signe dels fets negatius d'això de què s'informa. Es tracta, més aviat, d'incitacions a la confusió i a la inhibició, presentant com a perduda i inútil la causa de la defensa de la nostra llengua i de la nostra cultura.

Si hem de jutjar, doncs, les intencions dels qui promouen aquests missatges verinosos, arribaríem a la conclusió que es vol crear una moral de derrota. És prou curiós que els mateixos mitjans que són receptius a aquesta mena d'informacions tendencioses són els que no es cansen de promoure àmpliament, fins i tot des de pàgines escrites en català, el consum de productes en llengua espanyola.

Es tracta, doncs, d'una veritable ideologia que gaudeix d'una certa permissivitat social entre els mitjans de comunicació actuals, de manera que no és estrany que amb aquesta *moral de derrota* s'estengui aquest ànim negatiu entre diferents sectors socials fins a arribar a fer dir a alguns escriptors famosos (però amb les idees poc clares) que no hauríem hagut de defensar mai la nostra llengua perquè no té futur.

Costa d'explicar aquesta mena de tendència al suïcidi. La situació social de la llengua no la tenim encara prou garantida; però, tal com han comentat autors clarividents, com ara Sebastià Alzamora en l'*Avui* del

26 d'abril proppassat, la literatura catalana segueix una línia ascendent cap a la seva normalització.

Cal estar, doncs, molt atents als temps que corren, perquè ens trobem en una època difícil en què l'espanyolisme utilitzarà a fons l'arma de la guerra psicològica per a fer-nos desistir de la nostra tasca envers la normalització social de la nostra llengua i la nostra cultura. L'espanyolitat insatisfeta mostrarà d'una manera molt diversa i sota aparences inofensives la seva disconformitat amb la presència social de la nostra llengua i se servirà cada cop més de la nostra mateixa llengua per a enviar missatges que cridin a la reclusió dins una mena de nou regionalisme lingüístic i cultural, sempre subordinat a l'hegemonia absoluta de l'espanyol. No ens hem de deixar enganyar per aquesta mena de missatges que no van adreçats a fer prendre consciència i a promoure la mobilització, sinó que tan sols pretenen estendre la confusió i el derrotisme. ♦